

Η χαλαρότητα του ανθρώπου έναντι της αμαρτίας

Ορθοδοξία / Πνευματική ζωή

Πρεσβύτερος π. Νικόλαος Γεωργαντώνης, Θεολόγος, Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Θεολογίας ΕΚΠΑ
(Εκκλ. Γραμματεία από τον Θ' Αιώνα)

Ο άνθρωπος, όπως είναι γνωστό, δημιουργήθηκε «κατ'εικόνα και καθ'ομοίωση» του Θεού. Βέβαια, το «καθ'ομοίωση» διαβρώθηκε μετά την δίωξη των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο και την προσχώρησή τους στην αμαρτία. Δίνετε όμως η δεύτερη ευκαιρία για να επανορθώσει ο άνθρωπος και να επιστρέψει στον Ουράνιο Πατέρα. Αυτός ο δρόμος, ξεκινά με το Άγιο Βάπτισμα και το Χρίσμα που εισάγει τον πιστό στην Ορθόδοξη Χριστιανική πίστη. Από τη στιγμή αυτή, εισέρχεται στο στάδιο όπου καλείται να πολεμήσει σε όλη τη διάρκεια της ζωής για την σωτηρία της ψυχής. Δυστυχώς όμως, δεν καταφέρνουν όλοι να φτάσουν αισίως σε αυτό το σκοπό. Οι λόγοι είναι πολλοί, είτε λόγω άγνοιας, αδιαφορίας, εγωισμού, κ.α. Το κύριο πρόβλημα που συναντάται σε κάθε εποχή, είναι η ζήλια που πηγάζει, όπως όλες οι αμαρτίες, από τον εγωισμό. Το πάθος της ζήλιας, όταν κυριέψει τον άνθρωπο, μπορεί να τον οδηγήσει σε τρομερές αμαρτίες όπως ψευδομαρτυρία, κουτσομπολιό, αλλά ακόμη και φόνο.

Δυστυχώς, στην περίοδο της καραντίνας από τον Κορονοϊό, πολλοί άνθρωποι, φοβούμενοι για την υγεία τους, κατέδωσαν γείτονες, φίλους, ιερείς, κτλ. Η λεγόμενη ρουφιανιά, είναι επικίνδυνη κίνηση επειδή τρέφεται όχι μόνο από τον εγωϊσμό και ζήλια αλλά και από εμπάθεια και φόβο. Αυτό οδηγεί τους ανθρώπους να προδώσουν τον οποιονδήποτε, χάρη για την ασφάλεια τους. Η Ορθοδοξία όμως, κηρύσσει κάτι τελείως διαφορετικό. Ο αδελφός, θυσιάζεται για τον αδελφό του, δεν κοιτά να τον αφανίσει. Δεν υπάρχει η έννοια, «ο θανατός σου, η ζωή μου» στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Το ότι πολλοί πολίτες κατέδωσαν ειδικά ιερείς ότι λειτουργούσαν ή κοινωνούσαν ανθρώπους, θα έπρεπε να ανησυχήσει αρκετά τον πιστό λαό. Η όλη αυτή περίοδο, έδειξε το μέγεθος της απιστίας του λαού, σε κάθε βαθμίδα. Πως μπορεί ο άνθρωπος να προοδεύσει στην πνευματική του ζωή εάν δεν ασχολείται με τις δικές του αμαρτίες αλλά με αυτές των άλλων; Οι ιερείς που κοινωνήσαν κόσμο, έμειναν πιστοί στην αποστολή τους και δεν έπραξαν κάτι το μεμπτό. Είναι πραγματικά στενάχωρο αυτό που βιώθηκε αυτή τη περίοδο, αλλά θα πρέπει να βγει και ένα δίδαγμα από αυτή την εμπειρία. Φάνηκαν τα κενά του καθενός και έτσι γνωρίζει τι πρέπει να πράξει ο καθένας για να διορθώσει αυτά τα όποια κενά του. Το κουτσομπολιό και η ρουφιανιά δεν βλάπτουν τον άλλον τόσο όσο τον ίδιο που το πράττει. Ο Ορθόδοξος Χριστιανός, οφείλει να κοιτά την ζωή του, όχι εγωιστικά, αλλά πρακτικά, αναλογιζόμενος την αμαρτωλότητα του. Καθημερινά χρειάζεται να υπάρχει η μνήμη θανάτου, που λειτουργεί ελεγκτικά κατά τις αμαρτίες που πράττει ο καθένας. Είναι πολύ σημαντικό, ειδικά στις μικρές κοινωνίες (μικρές πόλεις, χωριά, κ.α.) να καταλάβει ο κόσμος ότι πρώτα

βλάπτει θανάσιμα την ψυχή τους όταν μετέχουν σε αυτές τις πράξεις αλλά και αυτούς που ρουφιανεύουν/κουτσομπολεύουν. Μπορεί να φαίνεται ως μια ασήμαντη πράξη, αλλά στην πραγματικότητα, οδηγεί σε μια τρομερή κατάσταση που όλο και περισσότερο απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό. Οι μεγάλες αμαρτίες γεννιούνται από τις μικρές. Η ασήμαντη λεπτομέρεια θα οδηγήσει σε περισσότερη χαλαρότητα ώστε να γίνει αργότερα μια αμαρτία πιο έντονη που ίσως δεν θα γινόταν αν ο άνθρωπος είχε προσέξει από την αρχή και δεν αφήσει παραθυράκι στον διάβολο. Σημαντικό πράγμα είναι να μην αφεθεί ο φόβος να κυριαρχεί τη ζωή των ανθρώπων. Είναι ανθρώπινο να φοβηθεί κάποιος αλλά να μένει σε αυτό, είναι μεγάλη αμαρτία. Η δειλία δεν ωφέλησε κανέναν, αν μελετήσει κάποιος την Ορθόδοξη πίστη αλλά και την μακραίωνη ιστορία. Πρέπει, μέσω της πίστεως, να αναθερμαίνεται το θάρρος του καθενός για να προχωράει ακάθεκτα στην ζωή, με όποια προβλήματα και αν υπάρχουν.

Αυτό το πρόβλημα όμως, πηγάζει από ένα μεγαλύτερο και σοβαρότερο θέμα. Αυτό που συναντάται τα τελευταία χρόνια, είναι μια χαλάρωση ως προς τον έλεγχο της αμαρτίας. Λόγω άγνοιας αλλά και ίσως κακών μεταχειρίσεων από τους κληρικούς της Εκκλησίας, ο σημερινός άνθρωπος έχει ξεχάσει την σημαντικότητα του μυστηρίου της Εξομολογήσεως. Τρέφεται το σώμα αλλά μένει η ψυχή ξεχασμένη. Για αυτό το λόγο υπάρχει σήμερα τόσο ραγδαία αύξηση των ψυχολογικών προβλημάτων στον κόσμο. Δεν μιλά κανείς και χειρότερο, δεν ακούει κανείς για

αυτά που βλάπτουν την ψυχή του ανθρώπου. Επικρατεί ένας εφησυχασμός που οδηγεί σε αδράνεια και μείωση των πνευματικών δυνάμεων των ανθρώπων. Κάθε περιοχή είτε είναι μεγάλη πόλη ή μικρό χωριό, έχει την ανάγκη κατήχησης της Ορθοδόξου πίστεως. Μπορεί οι συνθήκες να είναι διαφορετικές, αλλά οι πνευματικές ανάγκες υπάρχουν σε κάθε Χριστιανό. Χρειάζεται αυτή η κατάσταση να αλλάξει, να υπάρξει περισσότερη κατήχηση σε όλες τις ενορίες της Ορθοδόξου Εκκλησίας ώστε να αυξηθεί η πίστη των ανθρώπων. Παραμένοντας στην κατάσταση όπως φαίνεται σήμερα, θα οδηγηθεί σε αποτυχία η κατήχηση της Εκκλησίας στον πιστό λαό. Δεν είναι αργά, ακόμη και από αυτή τη στιγμή, μπορεί να αναθερμανθεί η πίστη των ανθρώπων όπως φάνηκε από πολλά παραδείγματα που φανερώθηκαν αυτή τη περίοδο.

Πολλοί ιερείς παραπονιούνται ότι υπάρχει αδιαφορία του λαού, κάτι που ισχύει στην πραγματικότητα, αλλά δεν πρέπει να εισχωρήσει αυτό και στις τάξεις των κληρικών. Η Εκκλησία λειτουργεί σαν τον πομπό. Συνέχεια στέλνει σήμα και είναι στο χέρι των πιστών, εάν θα γυρίσουν στην σωστή συχνότητα για να ακούσουν την Αλήθεια. Είναι πλέον στο χέρι του καθενός να ξεκινήσει τον πνευματικό αγώνα για την σωτηρία της ψυχής του. Η ήττα έρχεται μόνο όταν παραδοθεί ο άνθρωπος. Όλη ζωή του Χριστιανού είναι ένας αγώνας που με την βοήθεια του Θεού και την πνευματική άσκηση του ανθρώπου, μπορεί να φτάσει στην θέωση του.

Αυτά τα λίγα να κρατηθούν από τον αναγνώστη και να μην παραμελήσει την επιμέλεια της ψυχής του ο άνθρωπος. Με συνεχή εργασία και συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας, ο πιστός θα μπορέσει να υπερβεί κάθε εμπόδιο στη ζωή του. Μόνο με αισιοδοξία, χαρά και θάρρος πορεύεται ο Χριστιανός στον κόσμο, φτάνοντας στο ποθούμενο, που είναι η Ουράνια Βασιλεία.

<https://bit.ly/2A9XzHq>